

Zapewne nigdy nie usłyszycie o sekretynie. Nie jest to, szczerze mówiąc, bardzo interesujący hormon i większość podręczników do endokrynologii praktycznie go pomija. Na ogół hormony bada się wtedy, kiedy istnieje prawdopodobieństwo, że mogą być istotne dla zrozumienia jakiejś choroby. Pod koniec XX wieku pojawiło się przypuszczenie, że sekretyna może odgrywać ważną rolę w pewnym zaburzeniu zachowania, ale szybko okazało się, że tak nie jest, i sekretyna z powrotem stała się jedynie wzmianką w podręcznikach historii. Łatwość dokonania odkrycia naukowego nie zawsze idzie w parze z jego znaczeniem!

Od czasu odkrycia sekretyny przez Starlinga zgromadziliśmy dużą wiedzę o hormonach. Niemniej jednak na temat tych zdumiewających związków krąży wiele mitów i być może słyszałeś niektóre z nich. Zanim więc przyjrzymy się temu, co wiadomo o hormonach, rozprawimy się z kilkoma najbardziej rozpowszechnionymi błędnymi przekonaniemiami na ich temat.

1. **Hormony działają powoli.** Niektóre owszem, ale inne wcale nie. Pomyśl choćby o **adrenalinie**. Jeśli chcesz przeżyć w sytuacji, kiedy w twoim kierunku pędzi rozjuszony byk (ryc. 1.2), reakcja „walcz albo uciekaj” musi być bardzo szybka. Nie możesz czekać kilku godzin czy dni na powolną reakcję typu homeostatycznego, bo zostaniesz stratowany. Adrenalina działa naprawdę szybko, więc jej wydzielenie pomoże ci błyskawicznie przeskoczyć przez płot i zejść bykowi z drogi.

Niemniej prawdą jest, że układ dokrewny na ogół pracuje wolniej niż układ nerwowy i większość hormonów nie ma tak szybkiego działania.

Rycina 1.2. Kiedy twoje ciało rozpoznaje zagrożenie, na przykład w postaci byka, uwalnia adrenalinę o natychmiastowym działaniu – bez względu na to, czy zagrożenie jest prawdziwe czy nie.

